

teresserer sig for; og sikkert er det, som jeg allerede har nævnt, at man ogsaa interesserer sig stærkt for dette Spørgsmaal herhjemme.

Det ærede Medlem bemærkede dernæst, at det var et forunderligt Hensyn, man havde taget i det andet Ting for at fremme Sagen. Jeg ved ikke, om der er faldet Udtalelser i saa Henseende, men jeg ved bestemt, at Folketinget denne Gang som tidligere har fremmet Sagen for at høre Landstingets Mening om den; man ønskede at fremme Sagen i Aar for endelig at naa til at høre Landstingets Mening. Det er tredje Gang, man spørger dette Ting om dets Mening. Jeg lagde Mærke til, at den højtærede Indenrigsminister ved Behandlingen i det andet Ting udtalte, at han stillede sig overordentlig sympatetisk over for den Tankegang, der ligger til Grund for Lovforslaget, nemlig at hindre Valgtryk; og jeg skønner ikke rettere, end at Indenrigsministeren i det hele taget stillede sig velvillig over for Lovforslaget. Det kunde nu være godt at høre, hvorledes dette Ting stiller sig. Som sagt, Forslaget har ligget her paa Tingets Bord to Gange tidligere, første Gang i 1888-89; da blev Forslaget henvist til et Udvalg, men der er ikke, mig bekendt, af dette Udvalg gjort noget ved Sagen. I Fjor havde vi i god Tid den samme Sag til Behandling her i Tinget, og den blev atter henvist til Udvalg, men det er heller ikke mig bekendt, at der den Gang blev gjort noget ved denne Sag. Saa er det jo naturligt, at man bliver ved at trænge paa med en Sag, der dog har stor Interesse, og atter i Aar spørger, om dette høje Ting vil tilkendegive sin Mening. Jeg vil haabe, at det nu endelig maa lykkes at faa Landstingets Stilling til denne Sag at vide.

Naar dernæst det ærede Medlem opstillede det Spørgsmaal, om hemmelig Afstemning er egnet til at modvirke Valgtryk — og det forekommer mig, at han kom til det Resultat, at det ikke var Tilfældet — saa skal jeg ikke indlade mig paa nogen vidtløftig Udtalelse i denne Henseende. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at udtale mit Skøn derom, og jeg vil blot gentage, at jeg er overbevist om; at et Forslag som dette vel ikke vil umuliggøre Valgtryk, men i væsentlig Grad vil indskrænke og hemme det. Det er klart, at naar en Mand, som skal afgive sin Stemme, er ene til Stede i et bestemt Rum uden at blive iagttaget af nogen, saa er hans Afstemning hemmelig; denne Foranstaltning bidrager til at hemmeligholde Af-

stemningen. Paa Nødvendigheden af at hemme og indskrænke Valgtryk skal jeg ikke komme ind; det haaber jeg, at man fra alle Sider mere eller mindre billiger; denne Tanke er i sin gode Orden.

Naar det ærede Medlem dernæst kritiserede Lovforslaget, navnlig dets § 41, saa skal jeg heller ikke give noget Tilsvaer dertil, men blot bemærke, at er der et eller andet ved Lovforslagets Enkeltheder, man har noget at indvende imod, er det jo Ting, der kan forhandles om og Ting, som mulig lade sig rette ved en udførlig Behandling dels i et Udvalg og dels her i Salen.

Med Hensyn til den nødvendige Konsekvens af at gaa videre, som det ærede Medlem dernæst omtalte, saa kende vi jo denne Tankegang baade fra den tidligere Forhandling i 1888-89 og fra i Fjor; men naar man vil hænge en hel Del mere paa dette Lovforslag, saa vide vi nok, hvad det betyder. Naar man gør den Slags Ting, saa ved man nok, at det bidrager til at kvæle Sagen. Jeg kan ikke skønne, at det er nødvendigt, at Kaaringen falder bort, og endnu mindre finder jeg, at det er nødvendigt, at den offentlige Valghandling falder bort. Og jeg kan heller ikke se Nødvendigheden af at gaa til Afstemning i Kommunerne, fordi man gaar til en saa simpel Foranstaltning som at gøre den skriftlige Afstemning hemmelig. — Jeg skal i øvrigt indskrænke mig til disse faa Bemærkninger og anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Knudsen: Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) udtalte blandt andet, at der i Folketinget i denne Samling ikke var talt meget om det foreliggende Lovforslag. Jeg fik det Indtryk, at det ærede Medlem anførte dette for derved at bibringe dette Ting den Opfattelse, at der overhovedet i Folketinget ikke var overordentlig megen Interesse for denne Sag. Jeg tror imidlertid, at dette er ganske forkert. Jeg finder det ret naturligt, at man i det andet Ting ikke taler meget om et Forslag, der i en saa lang Række af Aar har ligget dernede og været Genstand for atter og atter gentagne Behandlinger. Naar Forslaget nu i Aar paa ny har foreligget, efter at Landstinget i Fjor havde haft det til Behandling uden at gøre det færdigt, forekommer det mig ret naturligt, at man i Aar henholdt sig til, hvad der tidligere var blevet sagt i denne Sal, og atter sendte det op til dette Ting for at faa dets Mening derom at vide. Dette, at der ikke er talt meget om